

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. В., 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОС – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С.Ж.С.

Членове: Г.П.Й.
Н.Д.Н.

при участието на секретаря А.А.Т.
като разгледа докладваното от С.Ж.С. Въззивно гражданско дело № 20231300500098 по описа за 2023 година

Делото е образувано по жалба на Н. Ц. В. чрез адв. Р.Р. против Решение №557 от 05.12.22г. по гр.д. № 813/2022г. на ВРС ,с което е отхвърлен искът му по чл.439,ал.1 ГПК.Твърди,че обжалваното решение неправилно и необосновано,поради което моли съдът да го отмени като уважи предявеният иск и му присъди направените разноски съобразно представен списък по чл.80 ГПК.

Твърди,че първоинстанционният съд не е обсъдил направените от него възражения за погасени по давност вземания,както и че не е налице прекъсване на давността с насрочване на опис на движими вещи,тъй като такъв не е извършван от ЧСИ В.Т..Твърди,че по новообразуваното изп.д. №308/2016г.,образувано на 06.07.2016г. няма извършени изп. действия,които да са прекъснали давността и същата е изтекла преди вискателят да поиска с молба от 14.02.22г. конституиране на наследниците на починалия длъжник,което е сторено с Постановление от 26 04.22г. на ЧСИ.

В срока по чл.263 ГПК ответникът „Кредит инкасо

инвестмънт БГ“ЕАД-С. е взел становище,с което оспорва въззивната жалба и моли съдът да я отхвърли като неоснователна като им присъди и ю.к. възнаграждение .

Твърди,че по образуваните изп.дела №670/2012г. и след това №308/2016г. по описа на ЧСИ В. Т. редовно са предприемани изп. действия и не е допуснато изтичане на пет години,в който такива да не са предприемани за да се счете давността за изтекла.

Изп. д. №670/2012г. на ЧСИ В.Т. е било образувано,когато не е било в сила ТР от 26.06.2015г. по т.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС,а то от своя страна има действие само занапред.Това налага извода,че до датата на постановяване на ТР от 26.06.2015г. по т.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС, е действало Постановление №3 от 18.11.1980г. на ВС и погасителна давност не тече при образувано изп. производство без значение дали има или не извършени изп. действия.Относно действието на ТР от 26.06.2015г. по т.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС изрично е постановено Решение №252/17.02.2020г. по дело №1609/2019г. на ВКС ,че то е занапред и няма обратно действие.

От данните по делото съдът констатира следното:

Не е спорно между страните,че с изпълнителен лист от 07.05.2012г. по ч.гр.д. №845/2012 на ВРС В. Ц.а В.а е осъден да заплати на „БНП П.П.Ф.“ЕАД-С.“ сумите 163,08-главница,42,92лв.- възнаградителна лихва за периода от 29.10.2010г. до 14.01.2011г., мораторна лихва в размер на 22,35лв. от 19.11.2010г. до 28.03.2012г. и законната лихва от предявяване на иска-06.04.2012г.до окончателното издължаване,разноски по делото-25лв. д.такса и 100лв. ю.к. възнаграждение.

С договор за цесия от 22.04.2016г. „БНП П.П.Ф.“ЕАД-С.“ прехвърля вземането на „Кредит инкасо инвестмънт БГ“ЕАД-С..

С Постановление от 21.06.2016г. изп. д. №670/12г. на ЧСИ В. Т. е било прекратено на основание чл.433,ал.1,т.8 ГПК.На 06.07.2016г. „Кредит инкасо инвестмънт БГ“ЕАД са подали молба и е образувано ново изп.д. №308/2016г. на ЧСИ В. Т. за събиране на вземането срещу В. Ц.а В.а .С молбата на ЧСИ се възлагат и правата по чл.183ЧСИ.За периода 19.10.2016г. до 09.12.2020г. по изп. производство са постъпвали суми по наложен запор върху възнаграждението на длъжника.На 28.03.2017г. е

поискано от взыскателя насрочване на опис на движими вещи на длъжника и такъв е бил насрочен на 10.05.2017г. от ЧСИ .Със същото искане са постъпвали молби от 11.11.2019г. и 27.10.20г. и ЧСИ е насрочвал опис.На 17.09.2017г. е наложен запор върху сметката на длъжника.

С молба от 14.02.2022г. „Кредит инкасо инвестмънт БГ“ЕАД е поискал конституиране на наследниците на В. Ц.а В.а и продължаване на изп. действия спрямо тях.С постановление от 26.04.22г. е конституиран като длъжник по изп.дело Н. Ц. В. като наследник на В. Ц.а В.а

При тези данни ВРС е отхвърлил иска по чл.439 ГПК като е приел,че в полза на ищеца-длъжник не е изтекла петгодишна погасителна давност.

Въззивният съд намира подадената въззивна жалба за допустима като подадена от надлежна страна в законния срок,а по същество за неоснователна по следните съображения:

С разпоредбата на чл.439 ГПК е дадена възможност на длъжника да оспорва изпълнението,като в ал.2 на текста се сочи,че искът на длъжника може да се основава само на факти,настъпили след приключването на съдебното дирене в производството,по което е издадено изпълнителното основание.

В случая вземането на кредитора е безспорно по отношение на посочените в изп. лист от 07.05.2012г. по ч.гр.д. №845/2012 на ВРС. Длъжникът се позовава на изтекла в негова полза пет годишна погасителна давност по чл.110 ЗЗД ,както и на абсолютната десетгодишна давност по чл.112 ЗЗД.

От данните по делото не се установи период от пет години,в който да не са предприемани действия по събиране на дълга от кредитора „БНП П.П.Ф.“ЕАД-С.“ ,а след прехвърляне на вземането от новия кредитор „Кредит инкасо инвестмънт БГ“ЕАД-С.,а точно обратното.По молба на кредитора е образувано изп. д. №670/2012 на ЧСИ В. Т.,по което са предприемани изп. действия за събиране на дълга.След прекратяване на изп. д. №670/12г. на ЧСИ В. Т. на 21.06.2016г. на основание чл.433,ал.1,т.8 ГПК на 06.07.2016г. „К.И.И. БГ“ЕАД са подали отново молба и е образувано ново изп.д. №308/2016г. на ЧСИ В. Т.

Основният въпрос в казуса е от кой момент започва да

тече погасителната давност.

Позоваването на ищеца пред първата инстанция на ТР №2/26.06.15г. по тълкователно дело №2/2013г. на ОСГТК на ВКС в случая е съотносимо за периода след постановяването му, тъй като то няма обратно действие и не може да се прилага за периода преди постановяването му. Същността на това тълкувателно решение – т.10 е за посочените в него изп. действия, които са годни да прекъснат или не погасителната давност. Така действията по образуване на изп. производство, проучване имуществото на длъжника и изпращане на покана за доброволно изпълнение не се считат за изпълнителни действия, прекъсващи давността, докато действията по същинското събиране на дълга – налагане на заповест или възбрана, извършване на опис и оценка, назначаване на пазач, насрочване на продан и т.н. прекъсват давността. Това е така, защото в изпълнителното производство кредиторът е инициатор и той сочи способите за събиране на дълга. Целта е да не се толерира бездействието на кредитора и ако той има такова поведение за длъжника се открива възможност да иска прекратяване на изп. производство при условията на чл.433, ал.1, т.8 ГПК – при липса на изп. действия за срок от две години.

Именно тезата за бездействието на кредитора в изпълнителното производство е залегнала в цитираната т.10 от ТР №2/26.06.15г. по тълкователно дело №2/2013г. на ОСГТК на ВКС и логиката е, че всяко бездействие следва да бъде санкционирано.

В конкретния казус при образуване на изп. д. №670/12г. на ЧСИ В. Т. действащата нормативната уредба е в Постановление №3 от 18.11.1980г. на ВС и погасителна давност не тече при образувано изп. производство без значение дали има или не извършени изп. действия. С образуване на изпълнителното производство давността спира да тече.

От датата на постановяване на ТР от 26.06.2015г. по т.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС се прилагат правилата, прието с това ТР. С други думи от 26.06.2015г. при положение, че не са предприети никакви действия, които прекъсват погасителната давност, следва да е изтекъл предвидения пет годишен погасителен срок, за да е погасено правото на иск и правото за принудително събиране на дълга. Към момента на предявяване на иска по чл.439 ал.1 ГПК-04.05.2022г. – този срок е изтекъл, но предприетите от

кредитора действия в този период са такива които прекъсват давността, а именно-налагане на запор върху възнаграждението на длъжника и редовно внасяне на суми за погасяване на дълга, искане от страна на кредитора за опис на движими вещи и съответното насрочване на това изп. действие от ЧСИ.

Що се отнася до срока по чл.112 ЗЗД видно е, че от 26.05.2015г., когато е началният момент на действие на ТР по т.д. №2/2013г. на ОСГТК на ВКС до предявяване на иска по чл.439 ГПК не е изтекла абсолютната десетгодишна погасителна давност, а и както вече отбелязахме по-горе за този период са предприемани изп. действия, които прекъсват давността.

При тези данни съдът намира предявеният иск по чл.439 ГПК за неоснователен и недоказан и правилно ВРС го е отхвърлил.

При условията на чл.272 ГПК въззивната инстанция не счита за необходимо да преповтаря мотивите на първоинстанционното решение, които споделя напълно.

Жалбоподателят следва да заплати на ответника по жалба направените от него на основание чл.78, ал.8 ГПК разноски при съобразяване разпоредбите на чл.37 ЗПП и чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правна помощ и като се вземе предвид действителната правна и фактическа сложност на делото. Изхождайки от изложеното настоящата инстанция счита, че на ответното дружество следва да бъде присъдено ю.к. възнаграждение в размер на 100лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №557 от 05.12.22г. по гр.д. №813/2022г. на РС-В..

ОСЪЖДА Н. Ц. В., ЕГН ***** от гр.В., ж.к. "Бонония", бл.29, вх.Г, ет.1, ап.4 да заплати на „К. И.И. БГ“ ЕАД, ЕИК *, със седалище и дарес на управление-гр.С., бул. "П.В." №*, Б.Ц. „Л.“, ЕТ.* направените от тях разноски за настоящата инстанция в размер на 100лв.- юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____